

sally
thorne

Bestselerio
NEKENČIU TAVES!
autorė

99
PROCENTAI
MANO

BALTO

sally
thorne

99

PROCENTAI
MANO

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
INDRĖ KAIRYTĖ

BALTO
Vilnius, 2022

3 skyrius

Tomo Valeskos viduje tūno žvėris. Pajuntu tai kas kartą jam pažvelgus į mane.

Džėmis rado jį negalintį pakliūti į savo namus kitoje gatvės pusėje. Mano brolis tą pastatą vadino *tuo namu vargšams*, nes ten taip dažnai, kad net nerimą kėlė, atsikraustydavo ir vėl išsikraustydavo vis naujos liūdnos šeimos. Mama jį dėl tokių žodžių subardavo. „Vien todėl, kad turime pakankamai, nevalia elgtis bjauriai, Prince.“ Ji priverstė Džėmį neatlygintinai pjauti žolę prie to namo. Maždaug kas šešis mėnesius suruošdavome krepšėlį naujiesiems kaimynams – dažniausiai įbaugintoms moterims, dirstelinčioms pro durų tarpą. Jų paakiuose ryškėdavo ratilai.

Ta vasara buvo karšta. Mama turėjo daug dainavimo mokinių, tėtis daug dirbo savo architektūros firmoje, o ponია Valeska pagarsėjo tuo, kad ją sunku rasti. Pasveikinimo krepšelis jau stovėjo suvyniotas į celofaną, surištas kaspinu, bet ponია Valeska aprūdijusiu automobiliu išvykdavo dar auštant, visuomet pasiėmusi kibirų ir krepšių su valymo priemonėmis.

Jos sūnus, aštuonmetis, kaip ir mes, klaidžiodavo apylinkėse. Stumdavo laiką pievelėje priešais namus kirviu skaldydamas nuo rąsto skiedras. Žinau tai, nes berniuką pastebėjau kelios dienos prieš Džeimiui jį randant. Jei man būtų buvę leidžiama bent žingsnį į lauką žengti, būčiau ten nuėjusi ir pradėjusi vadovauti. *Ei, ar tau nekaršta? Ištroškai? Eik, atsisėk šešėlyje.*

Džeimis, kuriam buvo leidžiama klajoti gatve nenutolstant nuo namų, vėlai vakare rado Tomą negalintį pakliūti į namus. Parsivedė jį pas mus. Už rankovės įtempė į virtuvę. Atrodė, kad Tomui nepakenktų vonia ir priemonės nuo blusų. Pamaitinome jį vištienos kepsneliais.

– Planavau miegoti verandoje ant sūpynių. Dar neturiu rakto, – ki-
miu droviu šnabždesiu Tomas paaiškino mano tėvams. Jie buvo taip
pratę prie Džeimio rėkimo, kad tyliai tariamus žodžius sunkiai suprato.

Apie perspektyvą likti be vakarienės ir be lovos Tomas kalbėjo labai ramiai. Pajutau jam pagarbią baimę. Buvau pakerėta, tarsi atsidūrusi įžmybės draugijoje. Kas kartą, kai jis mesdavo mano kryptimi sekundę tetrukdavusį medaus spalvos akių žvilgsnį, pajusdavau, kaip kažkas sukirba skrandyje.

Tomas žvelgė į mane tarsi puikiai pažinotų – visą, nuo A iki Ž.

Anas vakaras prie Baretų stalo viską pakeitė.

Tomas susidrovėjęs beveik neprasiziėjo, tik kentė netylančias Džeimio kalbas. Jo vieno žodžio atsakymai kiek priminė urgztelėjimus, ir man tai patiko. Kadangi neberekėjo teisėjauti dvynių ginčiuose, tėvai galėjo myluotis ir jaukiai vienas kitam kuždėti. O aš pirmą kartą gyvenime likau pamiršta, nematoma.

Man tai patiko. Iš lėkštės niekas nevogė vištienos kepsnelių. Niekas nesuko galvos dėl mano širdies ar vaistų. Tarp kąsnių galėjau žaisti ant kelių laikomu senu fotoaparatu „Pentax“ ir slapčia dirščioti į priešais

Džeimį įsitačiusią įdomią būtybę. Visi tuoj pat nusprendė, kad Tomas yra žmogus, bet aš nebuvau tuo visiškai įsitikinusi. Močiutė Loreta buvo pripasakojusi pakankamai istorijų apie tai, kaip gyvūnai ir žmonės retkarčiais apsieičia kūnais, kad kiltų įtarimų. Kodėl daugiau jo žvilgsnis toks veriantis, kodėl mano viduje laksto kibirkštys?

Vėlai tą vakarą išsekusiai Tomo motinai buvo pristatytas gėrybių krepšelis. Moteris su mano tėvais ilgai prasėdėjo priekinėje verandoje gurkšnodama vyną, ji pavėrkė. Nusprendėme vasarą, kol ji dirba, pasi- likti Tomą savo namuose. Jis buvo puikus amortizatorius. Šeima iki tol nė nenutuokė, kaip jo trūko. Tėvai tiesiogine šio žodžio prasme meldė Tomo mamos išleisti jį su mumis į disneilendą. Ponia Valeska buvo išdidi moteris, mėgino atsisakyti, bet jie tikino: „Tai tikrai tam, kad mums būtų lengviau. Berniukas neįkainojamas. Teks luktelėti, kol at- rasime Darsės vaistų balansą, o tada būsime laisvi keliauti gerokai daž- niau. Nebent paliktume ją su močiute. Gal taip išties būtų geriausia.“

Prisipažįstu, kad po tos pirmosios vakarienės padariau šį tą labai keisto. Nuėjusi į savo kambarį viduryje užrašų knygelės, kurią slėpiau šildymo sistemos vamzdyje, nupiešiau roges traukiantį šunį.

Nežinojau, kaip kitaip išlieti tuos mane užvaldžiusius jausmus. Ant pakabučio su šuns vardu mažomis raidėmis, kad nebūtų įmano- ma įskaityti, užrašiau: *Valeska*. Įsivaizdavau būtybę, naktį įsitačiusiančią mano kojūgalyje. Ji valgytų man iš rankos, bet perkąstų gerklę kiekvie- nam, drįsusiam praverti mano kambario duris.

Žinau, kad tai keista. Už tai, kad pamačiusi kitapus gatvės atsikraus- čiusį berniuką sukūriau neegzistuojantį žvėrį, Džeimis būtų mane nu- linčiąvęs. Žinoma, nepalikau jam jokių įrodymų. Vis dėlto padariau būtent tai. Iki pat šios dienos, kai viena sėdžiu bare užsienyje ir noriu apsimesti užsiėmusi, mano rankos ant padėkliuko savaime ima piešti Valeskos siluetą su vilko, o gal užkerėto princo akimis.

Puikiai sugebu įvertinti kitų charakterius.

Vienam iš išlepintų šviesiaplaukių Baretų dvynių įsmukus į plyšį ledyne pasirodydavo ištikimasis Valeska. Dailios, kiek bauginančios akys įvertindavo padėtį, o tada ant apykaklės pajusdavai dantis. Paskui – Valeskos jėgą ir gėdingą vilkimą į saugų prieglobstį. Jausdavaisi niekam tikęs. Valeska viską mokėjo. Sulūžo Barbės kabrioletas? *Čia tik ašis. Spustelėk.* Sugedo tikras automobilis? *Pakelk kapotą. Pamėgink dabar. Štai taip.*

Tai patyriau ne tik aš, moteriškosios lyties dvynė. Tomas už pakarpos vilko Džeimį iš muštynių, barų, svetimų lovų. Visuose miestuose, kur tik nukeliaudavau, per klaidą pasukusi į tamsų bauginantį skersgatvį mintyse šaukdavausi Valeskos, prašydama kartu su manimi įveikti likusį kelią.

Tikriausiai keista. Tačiau tokia ta tiesa.

Taigi, apibendrinus, mano gyvenimas sumautas, tačiau verandoje laukia Tomas Valeska. Apšviestas gatvės žibinto, mėnesienos ir žvaigždžių. Skrandį suspaudžia. Ledo plyšyje įstrigusi esu jau taip seniai, kad nebejaučiu kojų.

Išlipu iš automobilio.

– Pete! – po paraliais, dėkui Dievui, kad egzistuoja maži gyvūneliai, padedantys sumažinti neįtakumą.

Tomas nuleidžia ją ant žemės ir Pipirmėtė Petė* nelanksčiomis kojų-tėmis tipena takeliu manęs link. Vieną akį laikau priklausčiusi prie tamsios verandos Tomui už nugaros. Į šviesą neišnyra elegantiška brunetė, tad atsiklaupiu ir tyliai sukalbu padėkos maldą.

Petė yra žvilganti trumpaplaukė juoda su įrudžiu čihuahua kalytė stambia obuolį primenančia galva. Akys primerktos, tarsi mane smerktų.

* Ch. Schulz komiksų „Riešutėliai“ („Peanuts“) veikėja.

Jau nepriimu to asmeniškai, bet, Viešpatėliau, šis šuo žvelgia į tave tarsi į garuojančią mėšlo krūvą. Toks tas jos snukelis. Petė mane prisimena. Kokia garbė išlikti amžiams įsirežusiai jos mažutėse, graikinio riešuto dydžio smegenelėse. Pakeliu šunelį ant rankų ir išbučiuoju skruostus.

– Ką čia taip vėlai veiki, Tomai Valeska, tobuliausias pasaulio vyrė? – kartais į matomiausią vietą iškelus slapčiausias mintis labai palengvėja.

– Nesu tobulas, – maloniai atsako jis. – O čia esu todėl, kad rytoj pradėdau dirbti tavo namuose. Negavai mano balso pranešimų?

– Mano telefonas – baro unitaze. Ten, kur visada ir buvo jo vieta.

Tomas suraukia nosį. Veikiausiai džiaugiasi, kad nebuvo kviečiamas telefono ištraukti.

– Na, visi žino, kad šiaip ar taip į skambučius tu neatsiliepi. Pagaliau gauti leidimai, tad pradėdame... Na, dabar pat.

– Aldo mūsų projektą atidėliojo dėl pačių absurdiškiausių priežasčių. O dabar pasirodai dviem mėnesiais per anksti? Tai... netikėta, – pradėdau nerimauti. Niekas neparuošta. Tiksliau tariant, aš nepasiruošusi. – Jei būčiau žinojusi, kad atvyksti, būčiau apsirūpinusi limonado „Kwench“ atsargomis.

– „Kwench“ nebegaminamas, – Tomui nusišypsojus mano skrandis ima vartytis ir šauna aukštyn iki pat širdies. Tarsi patikėdamas paslaptį Tomas tęsia: – Neliūdėk. Esu jo prikrovęs visą vyno rūšį.

– Fu, tas gėrimas – tarsi juodas plastiko skonio vanduo, – jaučiu, kad mano veidas kažkoks keistas; pakėlusį rankas prie skruostų suprantu, kad šypsausi. Jei būčiau žinojusi, kad pasirodys Tomas, būčiau nepriekaištingai sulanksčiusi rankšluostį vonioje ir prikrovusi į šaldytuvą sūrio ir salotų. Būčiau stovėjusi priešais į gatvę žvelgiantį langą ir laukusi jo automobilio.

Jei būčiau žinojusi, kad jis pasirodys, būčiau bent truputį suėmusi save į rankas.

Eidama takelio pakraščiu jaučiu, kaip kliba grindinys.

– Tą gėrimą gerti reikėtų tik ypatingomis progomis. Per aštuoniasdešimtąjį gimtadienį galėsi išgerti stiklinę „Kwench“ ir suvalgyti sumuštinį su sūriu ir salotomis. Tai vis dar mėgstamiausias patiekalas pietums, tiesa?

– Tiesa, – Tomas susigėdęs gynybiškai nusuka akis. – Veikiausiai ne labai tepasikeičiau. O ką tu renkiesi pietums?

– Priklauso nuo to, kurioje šalyje esu. O geriu kiek stipresnius gėrimus nei kolos padirbinys.

– Na, ir tu nepasikeitei.

Tomas vis dar nežiūri į mane ilgiau nei sekundę. Tuoj sumirksėjęs nusuka žvilgsnį. Bet viskas gerai. Kai esu su juo, ir sekundėlė primena ilgą laiko tarpą.

Kreipiuosi į Petę:

– Gavai mano kalėdinę dovaną, mažyle, – turiu omenyje megztinį.

– Ačiū, puikiai jai tinka. Manoji taip pat, – senoviniai Šv. Patriko dienos marškinėliai, kuriuos Tomas vilki veikiausiai iš mandagumo, įsitempę, vos pridengia jo kūną. Jei marškinėliai būtų žmogus, išsekę tarsi pamėklė aikštio: „Prašu, padėkite man.“ Jie glunda nuostabiai, tarsi sapne.

Tokiame sapne, iš kurio pabundi suprakaitavęs ir susigėdęs.

– Žinojau, kad nebūsi per kietas pasipuošti Petės marškinėliais.

Radau juos prekių iš antrų rankų parduotuvėje Belfaste. Tą akimirką iš naujo atradau Tomą.

Buvome turbūt jau porą metų nesikalbėję, bet aptikusi marškinėlius pajutau, kaip viduje nušvintu. Tobula dovana. Oro paštu išsiunčiau paketą su dviem drabužėliais. Adresavau „Tomui ir Patricijai Valeskoms“ ir ištisą amžių juokiausi, kol susivokiau, kad veikiausiai siuntinį priims Tomo mergina. Apie Megan buvau visai pamiršusi. Jai siuntinyje nepriđėjau nė raktų pakabučio.

Žvilgteliu į kairę Tomo ranką. Vis dar be žiedo. Po galais, ačiū Dievui. Vis dėlto privalau prisiminti Megan egzistavimą. Po to, kai išstariu kitus žodžius:

– Taigi, visi kiti gerieji marškinėliai gali mirti ir keliauti į dangų.

Nusišypsau matydama jo išraišką, kupiną nerimo, nuostabos, pasitenkinimo. Viskas ištrinama vienu mirksniu. Jaučiuosi nuo jo priklausoma.

– Vis dar esi paaugliška vėpla, – apsimestina mane smerkiantis Tomas dirsteli į laikrodį.

– O tu – vis dar seksualus seneliukas, – man užkliudžius tą seną Achilo kulną Tomo akys žybteli iš susierzinimo. – Ar pastaruoju metu patyrei kokių linksmybių?

– Paprašyčiau patikslinti, ką vadini *linksmybėmis*, bet nemanau, kad sugebėčiau išklausti atsakymą, – jis niurzgėdamas atsidūsta ir batu paspardo aplūžysius laiptus. – Nori, kad tai sutaisyčiau, ar ne, gudragalve?

– Taip, prašyčiau. Kol tėtukas toks rimtas, mes pasilinksminsime, tiesa, Pete? – švelniai, tarsi kūdikėlį ją pakilnoju. Kalytės akys apsitraukusios balsvai melsva migla. – Sunku patikėti, kaip ji paseno.

– Bėgantis laikas dažniausiai turi tokį efektą, – sausiai atkerta Tomas, bet man pakėlus akis kiek suminkštėja. – Jai jau trylika. O atrodo, kad vos vakar ją pakrikštijai, – Tomas sulinksta ir prisėda ant viršutinio laiptelio. Žvilgsnis lieka pikaustytas prie gatvės. – Kodėl pro namus pirmiausia pravažiavai?

Viena akimi vis dar stebiu tamsius šešėlius jam už nugaros. Juk neabejotinai tuoj pasirodys Megan. Tai visų laikų ilgiausias nepertraukiamas mūsų su Tomu pokalbis. Reikia, kad pro vartelius įsiveržtų Džeimis.

Niekaip neapsisprendžiu, ar Tomo plaukai irisų, ar šokolado spalvos. Vienaip ar kitaip, niam niam. Plaukai primena į vonią įmesto,

o tada išdžiovinto romano puslapius: seksualiai vilnijančios bangos su retkarčiais išnyrančiu garbanotu krašteliu ar išsipešusiu kuokštu. Noriu sukšti ten pirštus ir švelniai suspausti plaukus kumštyje.

O dar tie *raumenys*. Man regis, pradėdau prakaituoti.

– Velniškai mane išgąsdinai. Maniau, kad esi... – užsičiaupiu ir pasūpuoju Petę ant sulenkto kelio. – Tikrai, kokia ji meilutė.

– Kuo mane palaikėi? – kimus Tomo balsas dar pažemėja.

Iš išgąščio susimezgęs mazgas skrandyje susitraukia tvirčiau. Stambūs vyrai taip paprastai gali pasirodyti brutalūs. Tik pažvelkite, kokio dydžio jo batai. O tie kumščiai. Jis galėtų žudyti. Šalia šios suaugusiojo figūros pastatau prisiminimą apie aštuonerių metų berniuką. Prisiminusi Valeską išleidžiu sulaikytą kvapą.

– Kažkoku vyručiu, kurį išspyrčiau iš baro. Rimtai, Tomai, vos nekėlei širdies... – po velnių. Jo akys šauna man į krūtinę. – Nereikia, – tvirtai nurodau.

Tomas susikūprina ir pradeda knebinėti bato šoną. Jis žino taisykles. Jaudintis nevalia.

– Jei noriu, turiu teisę nerimauti, Princese, – sumurma jis, žvelgdamas į žemę. – Manęs nesustabdysi.

– Niekas jau nebevadina manęs Princese. Ar aš panaši į princesę?

Pastatau Petę ant žolės. Tomas sekundę į mane dirsteli, nužvelgia nuo galvos iki kojų ir nosisuka. Atsakymas lieka jo galvoje ir kilstelėjusiuose lūpų kampučiuose.

Dangau, kaip beprotiškai stipriai trokštu išgauti iš jo tą atsakymą. Tam veikiausiai reikėtų suspausti jį glėbyje.

Pamažu, saugodamasi, kad širdis nepradėtų daužytis, pakylu ant kojų ir žvilgteliu į reklamą ant juodojo furgono šono. Pagaliau susivokiū. Apsisukusi pažvelgiu į Tomą.

– „Valeskos statyba“. Po paraliais. Tu laisvas.

– Aha, – tarsteli jis tarsi kažką pripažindamas. Žvelgdamas man į veidą primerkia vieną akį.

– Tau pavyko, – nesugebu sulaikyti veide plintančios šypsenos. – Pasprukai nuo Aldo. Tomai, velniškai tavimi didžiuojusi.

– Per daug nesididžiuok, – perspėja, palenkdamas galvą taip, kad nematyčiau, koks jis patenkintas. – Kol kas dar nieko nenuveikiau.

Kai Aldo buvo atvykęs apžiūrėti namuko, pasiūlė, kur galėtume išsinuomoti buldozerį. Štai kaip taktiškai aptarinėjo mirusios močiutės namus. Džeimį ši pašaipa prajuokino, taigi, matyti ir jo taktiškumas.

Abiem priminiau, kad Loretos testamente aiškiai išdėstyta, jog namelis turi būti restauruotas. Nurodyta, koks biudžetas tam skiriamas. Juokai liovėsi. Aldo sunkiai atsiduso ir užpildė dokumentus savivaldybei. Kelis kartus pakartojo, kad tušinukas prastai rašo. Man įspraudus jam į ranką kitą, nužvelgė mane primerkęs krauju pasruvusias akis.

„Meilės jėga varomas projektas, – pakomentavo Aldo. – Didžiulė, brangi, rizikinga klaida.“

Atkirtau: „Ką tu sakai, Šerlokai? Tiesiog rašyk.“ Kodėl paskutinis Loretos nurodymas mums su Džeimiu buvo namus parduoti? Ar ji niekada nestabtelėjo pamąstyti, kad galbūt norėčiau amžiams čia įsikurti ir mėgautis vienatve? Kai kalbama apie dvynius, viskas privalo būti padalyta pusiau, teisinga.

– Turbūt Aldo tave išmokė to, kas šiame versle svarbiausia, – palaukiu, kol Tomas apmąstys mano žodžius. – Ko daryti nereikia.

– Tiesa, – blausiai šypteli Tomas. Akis laiko prikaustęs prie reklamos ant furgono. – Kai sudvejosiu, paklausiu savęs, ką darytų Aldo.

– Ir elgsiesi priešingai. Žinai, kad jis pagraibė mano užpakalį? Kai su Džeimiu aplankėme tave tavo pirmojo darbo vietoje? Koks šūdžius. Man buvo vos suėję aštuoniolika. Visai vaikas.

– Šito nežinojau, – Tomo šypsena išblėsta. – Ar sulaužei jam ranką?

– Tau pasisekė, kad nepakviečiau ir nepaprašiau užkasti lavoną. Juk padarytum tai, tiesa? – nesulaikau; noriu žinoti, kad vis dar galiu išsi-kviesti Valeską, nors taip elgtis ir nederėtų. Dabar jis priklauso Megan.

– Turiu ten kastuvą, – patvirtina jis, linktelėdamas furgono link. Ži-nant, kad jis nejuokauja, užplūsta keistas jaudulys. Jei man to prireiktų, išraustų duobę plikomis rankomis. – Žinau, kad Aldo buvo neprofe-sionalus šiknius, tačiau jis pirmas suteikė man šansą. Sakykime, kad daug pasirinkimo variantų neturėjau. Priešingai nei tu su Džeimiu, – jis atsisėda tiesiau ir sudeda kojas kaip gerutis berniukas. – Mano statybų aikštelėje užpakalių grabinėjimų nebus.

– Priklauso nuo to, apie kieno grabinėjimus kalbi, – nutęsiu mėšliu balsu, bet Tomo akyse šmėkstelėjus išgaščiui nusijuokiu. – Žinau, ži-nau. Už tave profesionalėsių nėra. Mano užpakalis saugus.

– Viską atliksiu tobulai.

Vaikystėje Tomas laimėjo spalvinimo konkursą. Šis namas bus to konkurso ekvivalentas dideliems berniukams.

– Žinau, kad atliksi.

Nužvelgiu Tomo pečius. Marškinėliams tenka gerokai pavargti. Nuo to laiko, kai pastarąjį kartą jį mačiau, tapo toks didelis. Visuomet buvo aukštas, raumeningas, bet čia jau kitas lygis. Taip sunkiai dirbdamas nuvarys save į kapus.

– Na, tai ko lauki? Lažinuosi, kad raktą turi. Teprasideda renovacija.

– Jei neprieštarauji, pradėsiu ryte, – Tomas vienu metu nusijuokia, sudejuoja ir pasiražo. Tarsi gulėtų lovoje, o ne sėdėtų ant senų išklibusių laiptų. – Raktą turiu. Tačiau žinau, kaip vertini... privatumą.

Žodį *privatumas* taria taip, tarsi jis tebūtų vienas iš kelių galimų va-riantų, kaip užbaigti sakinį. Visuomet taip elgiasi; numeta užuominą

apie tai, kokia mane laiko, o tuomet užsičiaupia. Galiausiai Megan sužvangina automobilio rakteliais ir jis pradingsta dar šešioms mėnesiams.

Po tos užuominos trokštu sužinoti daugiau, bet tvirtai susičiaupiu pasiryžusi nespauti ir daugiau neklausinėti. Taip smarkiai prakaituoju, kad marškinėliai su petnešėlėmis limpa prie nugaros.

Stebime Petę, besiskinančią kelią pro lapus ant vejos. Nosį laiko prispaudusi prie žemės. Tūpteli, bet apsigalvoja. Tomas pavargęs atsidūsta.

– Tai dabar metas šlapintis? Tam turėjo visą valandą.

– Na, dabar pasą susirasti jau esu pasiryžusi stipriau nei kada anksčiau. Jis neabejotinai kažkur šiuose namuose, bet Loreta jį paslėpė.

Kviesdama Petę spragteliu pirštais. Grįžk, mažasis amortizatoriau. Palengva leidžiuosi prisėsti ant laiptelio šalia Tomo.

– Gali tekti užsisakyti naują, – nenoriai atsako Tomas.

– Senajame visi antspaudai. Tarsi iškarpu albumas. Susirasiu rytoj, kai pakuosiu daiktus, – pakėlusį akis į dangų kreipiuosi į Loreta: – Man reikia iš čia dingti. Atiduok pasą.

– Galbūt ji nori, kad pasiliktum ilgėliau. Nors kartą, – pridėdamas tą *nors kartą* Tomas rizikuoja.

– Šįkart nekreipsiu dėmesio, – perspėju, o jis tik žvelgia į žvaigždėtą dangų ir šypsosi. Pasirodo, esu nuspėjama. Ir mano skrandis nuspėjamas. Prisipildo drugelių.

Žvelgdama į Tomo veidą nuolat lepteliu nederamus dalykus. Ir šįkart taip nutinka.

– Kiekvieną kartą tave išvydusi negaliu patikėti, kad esi jau ne vaikas. Tik pažvelk į save.

– Jau suaugęs.

Jo kūnas – tarsi šokolado plyta pro pakuotę matomais kvadratėliais. Žinot tą matinį, bet kartu ir kiek blizgų šokolado paviršių? Tai jo oda.

Trokštu perbraukti ją nagais. Noriu pradėti savo kassavaitinio Helovino apsirijimą.

Megan, Megan ir žiedai su deimantais. Užkeikimas nėra labai veiksmingas.

Tomas toks tvirtas, kad nuolat paslapčiomis spėliuju, kiek galėtų sverti. Ar raumenys sunkesni už riebalus? Tikriausiai sveria visą toną. Yra beveik dviejų metrų ūgio. Stebėjau, kaip jis užauga, bet vis tiek kiekvieną kartą išvydusi nustembu. Tai – į nelaimės vietą skubančio gelbėtojo kūnas. Kaip duris išspyręs milžinas tave gelbėti pasiruošęs ugniagesys.

– Kaip susitvarkai su tokio dydžio skeletu? – paklausiu, o suglumęs Tomas nužvelgia save. – Turiu omenyje, kaip sugebi sukoordinuoti visas keturias galūnes ir sklandžiai judėti?

Mano žvilgsnis vėl prikaustytas prie jo pečių. Slenka žemyn suapvalintais kampais, lygiomis atkarpomis, duobutėmis, šešėliuose skęstančiomis linijomis ir medvilnės raukšlėmis.

Matau jo diržą, nenutuokiantį, kaip jam pasisekė, kad buvo apsuktas aplink tokį kūną, regiu centimetrą dailių juodų apatinių kelnaičių gumos. Mano skruostai liepsnoja, girdžiu širdies plakimą ir...

– Žvilgsnį aukštyn, DB, – jis mane demaskavo. Žinoma, nesielgiau labai subtiliai. – Aš ir mano skeletas judame visai sklandžiai. Na, o kas dedasi su šia išklibusia veranda?

Mėginu sugalvoti, kaip viską paaiškinti. Kas šiam namui nutiko? Manau, susimoviau ir jį apleidau. Pavyzdžiui, ta išklibusi lenta. Reikėjo susirasti plaktuką ir prikalti.

– Turiu teoriją, kad šį namą stačią išlaikė tik Loretos burtai.

Energingai pasitrinu delnus į šlaunis. Stengiuosi nustumti šalin tą sielvartą, kuris, žinau, susitvenks manyje.

Tomas visada supranta, kada reikėtų pakeisti temą.

– O kas nutiko plaukams? Tavo mama pranešė naujienas.

– Man regis, paskambino visiems pažįstamiems. Apimta isterijos dėl nelemtos šukuosenos. „Ak, Princese, kodėl?“ – pamėgdžioju, stengdamasi kasdieniškai persibraukti plaukus.

Dabar galva primena berniuko. Kai sukryžiuoju kojas, aptemptos odinės kelnės sugirgžda. Palyginu jas ranka juodai lakuotais nagais. Dar niekada nebuvo tokia nepanaši į princesę.

Jei mama žinotų, kad esu į spenelį įsivėrusi auskarą, atskaitytų pamokslą apie tai, kad mano kūnas yra šventovė. Atleisk, mama, persivėriau save kabliu.

– Paskambino man raudodama. Dirbau ant stogo. Pamaniau, kad tu... Taigi, – paskendęs prisiminimuose Tomas suraukia kaktą. – Įsivaizduok mano palengvėjimą sužinojus, kad Darsė Baret tik nusikirpo kasą. Ar ėjai pas barzdaskutį?

– Taip, tai padaryti įkalbėjau seną barzdaskutį. O ką? Neketinau eiti į moterų grožio saloną. Ten man būtų madingai pašiaušę plaukus ar padarę ką nors panašaus, pykinimą keliančio. Norėjau konkrečiai tokio kirpimo, kad priminčiau Antrojo pasaulinio karo pilotą.

– Gerai, – pralinksmintas taria Tomas. – Na, tai ar jis žinojo, kaip kirpti?

Pritreškiau uodą.

– Taip. Bet apsigalvojo ir nebenorėjo to daryti.

Tomas pažvelgia ten, kur seniau būta plaukų.

– Jie buvo gana ypatingi.

Nemaniau, kad jis taip galvoja. Po velnių.

– Buvo pamiršęs, kad moterų plaukai minkšti. Meldė pasigailėti, bet priverčiau jį tai padaryti. Garsas, kai žirklys juos kirpo... – Oda iki šiol šiurpsta. – Skambėjo, tarsi jis mėgintų perkirpti sausgysles. Jis meldėsi itališkai. Buvo panašu į egzorcizmo seansą.

Tomas nutaiso ironišką išraišką.

– Verti išsigandusius vyrus melstis. Tikrai, nė kiek nepasikeitei.

– Amen, – iškeliu rankas į dangų. Sudrėkę drabužiai beveik nejuda.

Sėdėdama su Tomu Valeska ne juokais apsipyliau geidulingu prakaitu.

Užvaldo troškimas peržengti ribą. Nuo to laiko, kai pasiekėme paau-glystę, nuolat taip nutinka.

– Man labai patinka, kai jie meldžiasi itališkai, – sušnibždu seksua-liai pritildžiusi balsą. Tomas nežiūri man į akis. – Prašau, prašau, *signora* Darse, neverskite manęs.

– *Signora* reiškia, kad esi ištekėjusi, ar ne? O juk nesi ištekėjusi, – Tomo balsas tylus.

Patyrinėjusi jį kreivu žvilgsniu matau, kad plaukeliai ant dilbių pa-sišiaušę. Įdomu.

– Taip, kas gi mane vestų, – dabar mano eilė susikūprinti, pakne-binėti batą ir pakeisti temą. Visa tai darau nerangiai. – Ei, ar visi yra padarę išvadą vieną dieną sulauksiantys skambučio, kad aš nebegyva?

Tomas nežino, kaip į tokį klausimą atsakyti, tad veikiausiai atsaky-mas teigiamas.

– Mama puikiai moka dramatiškai skambinti telefonu ir per-siuntinėti nuotraukas. Ir aš gavau Specialųjį Mamos Pranešimą apie tave, – dabar jau aš nesugebu į jį pažvelgti. Rankomis apsigijusi kelius suniurzgu: – Po galais, Tomai. Kas per velnias?

Jis puikiai supranta, ką turiu omenyje.

– Nuoširdžiai atsiprašau.

„Tomas susižadėjo! Pagaliau, kaip ilgai užtruko! Jo mama nesitveria savame kailyje! Du karatai, ar gali patikėti? Darse, pasakyk ką nors, argi tai ne nuostabu?“

Jei tuo metu būčiau dirbusi ant stogo, po tokių naujienų būčiau likusi visa sugipsuota. Vis dėlto tik išėjau į miestą ir gražiosios porėlės

garbei pasakiau dvidešimt tostų. Aštuonerius metus trukusių išgertuvių tęsinys.

Atsibudusi išvydau nuotrauką, vaizduojančią cukraus kubelį primenantį deimantą ant rankos nepriekaištingu manikiūru. Apsivėmiau. Vėlavau į vestuves, kurias turėjau fotografuoti. Vienas iš pagrindinių šventės patiekalų buvo jūrinis ešerys. Visas kambarys smirdėjo kaip prielauka. Kai nuotaka išreiškė nuomonę apie mano profesionalumo stoką, išsivėmiau į skėčių stovą prie durų.

Tuo metu Loreta, norėdama nuslėpti nuo manęs kosulio priepuolius, jau skubėdavo į sodą, o Džeimis mieste medžiojo geriausią darbą ir su manimi leido gerokai mažiau laiko. Tie metai – tarsi milžiniška vėmalų bala. Vis dar jaučiu burnoje tą skonį.

– Atsiprašymo nepriimu. Pats man taip ir nepaskambinai, tu, niekše. Ar šiomis dienomis bendraujame tik per mano mamą? Ar nesame draugai? – spiriu jam į koją už jo aulinį mažesniu batu. Švelniau, nei norėčiau. – Ar, kai jį pamatysiu, tas žiedas mane apakins?

Tai artimiausia žodžiui *sveikinu*, ką sugebu išspausti. Ar klausimui *kada ji čia pasirodys?* Na, nusiunčiau jiems atviruką. Veikiausiai įsivaizduodami Darsę Baret prie „Hallmark“ atvirukų stendo jie išgriuvo iš juoko.

Tomas prasižioja ketindamas atsakyti, tačiau dėmesį išblaško lėtai, bet triukšmingai pro šalį slenkantis automobilis. Tai sportinis automobilis, sunkus, menkai tepakilęs nuo žemės. Jam sustojus prie šaligatvio variklis suriaumoja.

Kyla įtarimas, kad žinau, kas atvažiavo, ir Tomui tai nepatiks.